

Mødet genoptaget Kl. 4.

Den eneſte Sag paa Dagsordenen var:

Eventuelt: Eneſte Behandling af Forſlag til Lov om Statsbanernes Takſter m. m.

(Lovforſlaget ſom vedtaget af Landſtinget findes i Tillæg C. Udvalgets Erklæring findes i Tillæg B.)

Formanden (Sofus Høgsbro): Som jeg forudſatte, har jeg fra Landſtingets Formand modtaget tilbagefendt Forſlag til Lov om Statsbanernes Takſter m. m., ſaaledes ſom det er blevet forandret i Landſtinget. Lovforſlaget har ogsaa været overgivet til det Udvalg, der har behandlet Sagen, og det har afgivet ſin Erklæring. Saavel det forandrede Lovforſlag ſom Udvalgets Erklæring ere blevne omdelte til ærede Medlemmer. Sagen vil dog kun kunne foretages, ſaaſremt Tinget dertil giver ſit Samtykke; men hvis Tinget begærer Afſtemning, betragter jeg Samtykket ſom givet. (Ophold.) Det er alſaa givet.

Udvalgets Erklæring ſamt Lovforſlaget i dets Helhed ſattes til Forhandling under et. **Ordføreren** (Eſh = Eſpenſen): Jeg ſkal ikke ſige meget ved denne Behandling, da ærede Medlemmer jo ſelv kunne ſætte ſig ind i de til Dels ſmaa Ændringer, ſom Landſtinget er fremkommet med. Jeg ſkal ikke gennemgaa diſſe Ændringer enkeltviſ, men kun ſige, at der i Udvalget, i alt Fald hos Udvalgets Flertal, har været en ſtærk Beklagelſe over, at forſtellige af diſſe Ændringer ere vedtagne i Landſtinget. Det havde jo været meget heldigere, hvis det var blevet ved Folketingets Affattelſe, eller hvis Landſtinget var kommet denne noget nærmere. Man har imidlertid paa den anden Side været klar over, at Lovforſlaget i dets Helhed er et ſaa ſtort Fremſkridt fra det beſtaaende, at man ikke har taget i Betænkning at anbefale at ſtemme for Forſlaget, ſaaledes ſom det foreligger i Landſtingets Affattelſe, og man har dernæſt været klar over, at hvis man ikke gjorde det, ſaa vilde man ſlet ikke ſaa nogen Lov. Der er jo et Mindretal, ſom har afgivet en ſærlig Indſtilling, jeg

ved ikke om dette Mindretal vil udtale ſig; i ſaa Fald vil der ogsaa blive Leſlighed for mig til at udtale mig nærmere, men ellers ſkal jeg indſtrænke mig hertil.

Neergaard: Jeg ſkal heller ikke opholde Tinget med nogen udførlig Udtalelſe, men jeg maa dog ſige et Par Ord om de Forſlag, ſom et Mindretal i Udvalget, hvortil jeg hører, vilde have ſtillet, men ſom der i Udvalget ikke viſte ſig tilſtræffelig Stemning for at gennemføre. Jeg mener med den ærede Ordfører, at Lovforſlaget, ſelv ſaaledes ſom det foreligger i Landſtingets Affattelſe i det hele og ſtore vil betegne et Fremſkridt, men jeg mener rigtignok, paa den anden Side, at de Fremſkridt, ſom Forſlaget ganſke viſt bringer, ere i den ſtiffiſe, hvori Forſlaget nu foreligger, løbte med Tilbageſkridt, ſom jeg for min Part oprigtig beklager, og ſom den ærede Ordfører jo ogsaa for ſit Bedkommende har beklaget. Jeg er ikke i Stand til at ſe, hvorfor det overhovedet ſkal være nødvendigt paa dette Omraade, at foretage Tilbageſkridt. Ved Tilbageſkridt forſtaar jeg ſaadanne Beſtemmelſer, der fordyre, hemme eller vanſteliggøre Trafikken paa en eller anden Maade. Den Udvikling, vort Jærnbanevæſen har taget, har jo i det hele beſtændig været den at lette, at gøre billigere, at drage mere og mere ind under Trafikken, og det har været en Udvikling, ſom ikke alene har været til Gavn for Befolkningen, men i det hele har viſt ſig at være god Jærnbanepolitik, idet de ſtedfundne Nedsættelſer og Lettelſer have forøget Trafikken paa Statsbanerne og derved ogsaa diſſes Indtægt. Der er flere af de Forandringer, ſom Landſtinget har foretaget — det gælder ikke blot om de Ting, Landſtinget har ſtrøget, men jeg kan ſige om næſten alle Landſtingets Ændringer — ſom jeg anſer for lidet heldige; men naturligviſ kan man ikke her ſtille ſig paa det Standpunkt, at man i et og alt vil have ſin Vilje, og man maa derfor være forberedt paa at gøre Landſtinget forſtellige Indrømmelſer. Jeg ſkal ſ. Eks. nævne § 70 i det tidligere Forſlag, ſom handlede om Jærnbaneradaet, hvorom man fra alle Sider har erkendt, at naar Landſtinget modſatte ſig den, kunde der ikke være Tale om at føre den igennem, og ligeledes Forſlaget om at nedsætte Grænsen for det Rejſegods, ſom man frit kan lade indſkrive. Det har medført noget helt nyt, noget, vi for ſlet ikke have kendt her, nemlig et Indſkrivningsgebyr for ſaadant Rejſegods. Det er ogsaa et Tilbageſkridt, men dog noget, ſom man, naar Landſtinget beſtemt vil have det, til